

april 2009 nr. 06

Tweewekelijks behalve in juli en augustus Afgiftekantoor 2800 Mechelen 1 P309710

inhoud

De inbreng onder
ontbindende voorwaarde.
Waakzaamheid blijft
geboden.

1

Brussel herschrijft
reglementering op
bodemsanering

6

De inbreng onder ontbindende voorwaarde. Waakzaamheid blijft geboden.

Wordt een goed ingebracht in het gemeenschappelijk vermogen, dan wil de inbrengende echtgenoot in eerste instantie de andere echtgenoot beschermen ingeval hij/zij zou vooroverlijden. Wordt het huwelijksvermogensstelsel daarentegen ontbonden door het overlijden van de niet-inbrengende echtgenoot, dan wenst de inbrengende echtgenoot geen successierechten te betalen op het goed dat door hem/haar werd ingebracht. Komt er aan hun huwelijk een einde door echtscheiding, dan wenst de inbrengende echtgenoot dat het ingebrachte goed hem opnieuw toekomt, en dan nog het liefst zonder dat daarop het verdelingsrecht (voor onroerende goederen) verschuldigd is.

Met andere woorden, ingeval het huwelijk wordt ontbonden door echtscheiding of door het overlijden van de niet-inbrengende echtgenoot, wenst de inbrengende echtgenoot dat het ingebrachte goed terugkeert naar zijn/haar vermogen, bij voorkeur zonder aanrekening op zijn deel en zonder fiscale kostprijs. De terugname zonder aanrekening op de kavel wordt algemeen aanvaard (art. 1455 BW). Maar zelfs al kan de inbrengende echtgenote bij de inbreng bepalen dat ingeval het huwelijk wordt ontbonden (door echtscheiding of overlijden), de door hem/haar ingebrachte goederen in natura terugkeren zonder aanrekening op zijn/haar kavel, kunnen registratierechten niet worden vermeden.

Is het daarom niet mogelijk om het goed in te brengen onder de ontbindende voorwaarde van ontbinding van het stelsel door echtscheiding of onder de ontbindende voorwaarde van vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot? Ingevolge de retroactieve werking van de ontbindende voorwaarde, wordt het goed geacht nooit tot het gemeenschappelijk vermogen te hebben behoord, zodat van de opeisbaarheid van het verdelingsrecht (ingeval van ontbinding door echtscheiding), noch successierechten (ingeval van ontbinding door overlijden) geen sprake kan zijn.

■ I. De voorwaardelijke rechtshandeling in het algemeen contractenrecht

Een voorwaarde is een toekomstige en onzekere gebeurtenis waarvan partijen het ontstaan of het tenietgaan van een recht laten afhangen (art. 1168 BW). Zij is ontbindend indien zij het tenietgaan van de verbintenis in het onzekere houdt (art. 1183 BW), en opschortend indien zij het ontstaan van de verbintenis betreft (art. 1181 BW). Een essentieel kenmerk van de voorwaarde is haar onzekerheid en onderscheidt zich daardoor van de tijdsbepaling, welke een toekomstige en zekere gebeurtenis inhoudt.

Een verbintenis onder ontbindende voorwaarde houdt in dat men onmiddellijk een definitief recht verkrijgt. De vervulling van de voorwaarde doet de verbintenis evenwel teniet en herstelt de zaken in dezelfde toestand alsof er geen verbintenis had bestaan. De vervulling van de voorwaarde heeft terugwerkende kracht, zodat alle verbintenissen die hangende de voorwaarde zijn verricht, retroactief worden tenietgedaan. Zij heeft dus zakelijke werking ten opzichte van derden, omdat het eigendomsrecht wordt geacht nooit te zijn overgedragen.

Een voorwaardelijke verbintenis is geldig voor zover zij niet potestatief is. Een voorwaarde is potestatief indien zij in de macht ligt van één van de partijen (art. 1170 BW). Nochtans is een potestatief voorwaardelijke rechtshandeling slechts onder bepaalde voorwaarden nietig.

Ten eerste is de potestatieve voorwaarde slechts nietig, indien zij potestatief is in hoofde van degene die zich verbindt (art. 1174 BW). In hoofde van de schuldeiser is zij perfect rechtsgeldig.¹ Ten tweede zijn enkel zuiver potestatieve voorwaarden (in hoofde van de schuldenaar) nietig. Gemengd potestatieve voorwaarden, dat wil zeggen een toekomstige en onzekere gebeurtenis die tegelijk van de wil van één der partijen en van de wil van een derde afhangt, zijn wel geldig. Ten derde betreft de nietigheid in hoofde van de schuldenaar enkel de opschortende voorwaarde.² Een zuiver potestatief ontbindende voorwaarde, zowel in hoofde van de schuldeiser als de schuldenaar is dus perfect rechtsgeldig vanuit verbintenisrechtelijk oogpunt.

Vanuit het algemeen contractenrecht lijkt een beding van inbreng onder de ontbindende voorwaarde van echtscheiding of van de ontbinding van het huwelijksvermogensstelsel door vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot niet problematisch. De vraag rijst of de bijzondere regels van het huwelijksvermogensrecht beperkingen of bepaalde voorwaarden opleggen opdat een voorwaardelijke inbreng geldig zou zijn.

■ II. De voorwaardelijke inbreng in het huwelijksvermogensrecht

Hoewel de achterliggende grondslag van de inbreng onder ontbindende voorwaarde van echtscheiding of van vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot fundamenteel van elkaar verschillen, is de vraag naar de burgerrechtelijke geldigheid dezelfde. Het gaat in beide gevallen om voorwaardelijke rechtshandelingen. Aan de ontbindende voorwaarde van echtscheiding is weliswaar een grotere potestativiteit verbonden, maar deze potestativiteit is niet van die aard om de ongeldigheid van deze voorwaardelijke inbreng te weeg te brengen (*cf. infra*).

Art. 1455 BW

Het wordt niet betwist dat het verbinden van een voorwaarde (een toekomstig en onzeker gebeuren) aan bepaalde clausules van het huwelijksvermogensstelsel geldig is. Zo kan de echtgenoot-inbrenger bedingen dat de door hem/haar ingebrachte goederen, ingeval van ontbinding van het stelsel door overlijden of echtscheiding, worden teruggenomen zonder aanrekening op zijn/haar deel (art. 1455 BW).³ Dit impliceert echter niet onmiddellijk dat ook de inbreng onder ontbindende voorwaarde rechtsgeldig is.

Comité voor Studie en Wetgeving

In een eerder dossier⁴ heeft het Comité voor Studie en Wetgeving geoordeeld dat de inbreng onder ontbindende voorwaarde ongeldig is omdat zij strijdig is met het verbod te contracteren onder potestatieve voorwaarde enerzijds, en met de bestendigheid van het huwelijksvermogensstelsel anderzijds. Ook de klassieke rechtsleer stelt dat de inbreng onder ontbindende voorwaarde van overlijden onverenigbaar is met het bestendigheidsprincipe.⁵

Ze recent werd de discussie echter opnieuw aangegaan en oordeelde datzelfde Comité van Studie en Wetgeving, zowel in zijn Nederlandstalige als Franstalige Kamer, dat de inbreng onder ontbindende voorwaarde rechtsgeldig is.⁶

1. Bestendigheid en statutair karakter van het huwelijksvermogensstelsel

Keuzevrijheid

Overeenkomstig artikel 1387 BW regelen de echtgenoten hun huwelijksovereenkomsten naar goeddunken mits zij daarin niets bedingen dat strijdig is met de openbare orde of goede zeden. Volgens artikel 1388 BW mogen zij niet afwijken van de regels die hun wederzijdse rechten en verplichtingen bepalen, noch van de regels betreffende het ouderlijk gezag en de voogdij noch van de regels die de wettelijke orde van erfopvolging bepalen.

Ook voor wat betreft de wijziging van het huwelijkscontract geldt een principiële keuzevrijheid. Sedert de wet van 14 juli 1976 is het voor echtgenoten mogelijk geworden om aan het al dan niet gekozen huwelijksvermogensstelsel wijzigingen aan te brengen die voorheen, omwille van de onveranderlijkheid van de huwelijkse voorwaarden, onmoge-

¹ R. DEKKERS en A. VERBEKE, *Handboek Burgerlijk Recht*, Deel III, Antwerpen, Intersentia, 2007, 298.

² Cass. 23 november 2001, *Rev. not. b.* 2002, 318.

³ H. CASMAN, *Notarieel familierecht*, Gent, Mys en Breesch, 1991, 46.

⁴ C.S.W.-dossier nr. 6207, in *Verslagen en Debatten van het C.S.W. (1991-1992)*, 524-534.

⁵ H. CASMAN, *Notarieel familierecht*, Gent, Mys en Breesch, 1991, 14; G. BAETEMAN, H. CASMAN en J. GERLO, "Huwelijksvermogensrecht. Overzicht van rechtspraak: 1989-1995", *T.P.R.* 1996, 248.

⁶ C.S.W.-dossier nr. 4379 (nog te verschijnen).

- lijk waren. Met de wetten van 9 juli 1998¹ en 18 juli 2008² werd de mogelijkheid tot wijziging van het huwelijksvermogensstelsel nog verder vereenvoudigd. Echtgenoten kunnen tijdens het huwelijk hun huwelijksvermogensstelsel wijzigen naar goedgevonden en zelfs een ander stelsel aannemen, mits zij de daarvoor vereiste procedurevoorschriften nalezen (art. 1394 e.v. BW). Inhoudelijk gelden er geen andere vereisten dan voor het huwelijkscontract dat vóór het huwelijk wordt afgesloten.³
- Bestendigheid huwelijksvermogensstelsel**
- Nochtans is deze keuzevrijheid niet onbeperkt en moet steeds de bestendigheid en het statutair karakter van het huwelijksvermogensstelsel worden gerespecteerd. De bestendigheid houdt in dat, zodra het huwelijk is gesloten, slechts wijzigingen aan het huwelijksvermogensstelsel kunnen worden aangebracht mits naleving van de door de wet voorgeschreven vorm- en grondvereisten.⁴ Sedert de wet van 18 juli 2008 moeten de aangebrachte wijzigingen evenwel niet meer worden gehomologeerd door de rechtbank alvorens definitieve uitwerking te krijgen.
- Statutair karakter**
- Het statutair karakter betekent dat het huwelijkscontract het kader bepaalt waarbinnen de vermogensrechtelijke belangen van de echtgenoten en de verhoudingen dienaangaande ten opzichte van derden worden geregeld. Het bepaalt dan ook de geldigheid van de rechtshandelingen inzake het huwelijksvermogensstelsel, zowel tijdens het huwelijk als bij de ontbinding ervan.⁵ Daarom is het onaanvaardbaar dat de gevolgen van een dergelijk contract zouden worden afhankelijk gemaakt van een toekomstige en onzekere gebeurtenis.⁶
- Omwille van voorgaande principes wordt algemeen aanvaard dat het huwelijksvermogensstelsel *zelf*, in zijn geheel, niet afhankelijk kan worden gesteld van de vervulling van een voorwaarde. De keuze voor het stelsel moet dus onvoorwaardelijk zijn.⁷ Maar geldt dit principe even goed voor bepaalde clausules in het huwelijkscontract?
- Indien de voorwaarde zich realiseert, c.q. het vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot respectievelijk een echtscheiding, dan wordt de inbreng retroactief ontbonden. Met andere woorden, er wordt gedaan alsof de inbreng nooit heeft plaatsgevonden (art. 1183 BW). De rechtshandeling zelf en de daaropvolgende rechtshandelingen die voortspuiten uit de ontbonden rechtshandeling worden retroactief teniet gedaan.
- Retroactiviteit**
- Juist deze retroactiviteit doet vragen rijzen naar de verenigbaarheid met bovengenoemde principes van de bestendigheid en het statutair karakter van het huwelijksvermogensstelsel. CASMAN stelde reeds dat een beding van inbreng onder ontbindende voorwaarde van overlijden niet verzoenbaar is zijn met de bestendigheid van het huwelijksvermogensstelsel omdat “dergelijke regeling strijdig zou zijn met het principe dat het huwelijksstelsel een normatieve daad, en dus een statuut moet vastleggen waardoor zowel tegenover derden als tussen echtgenoten wordt bepaald welke regels hun vermogensverhouding beheersen”.⁸
- Ingevolge de werking van de ontbindende voorwaarde verdwijnt het ingebrachte goed retroactief uit het gemeenschappelijk vermogen. Ingeval de voorwaarde zich vervult, treedt er dus een wijziging op die niet door de wet wordt voorzien, hetgeen juist verboden wordt door het bestendig karakter. Ook het statutair karakter wordt aangetast door voormelde retroactieve werking. Hoewel het statutair karakter in principe zou betekenen dat er *en cours de route* niet wordt gewijzigd⁹, is er omwille van de voorwaardelijke inbreng een voortdurende onzekerheid tijdens de werking van het stelsel voor de rechtspositie van derden (*cf. infra*).
- Tegen dit alles zou kunnen worden ingebracht dat voorwaardelijke inbreng niet onverenigbaar is met de bestendigheid omdat de voorwaarde enkel uitwerking krijgt bij de ontbin-

¹ Wet van 9 juli 1998 betreffende de procedure inzake wijziging van het huwelijksvermogensstelsel, BS 7 augustus 1998.

² Wet van 18 juli 2008 tot wijziging van de wetgeving wat betreft de wijziging van het huwelijksvermogensstelsel zonder tussenkomst van de rechtbank en tot wijziging van artikel 9 van de wet van 16 maart 1803 tot regeling van het notarisambt, BS 14 augustus 2008.

³ W. PINTENS, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, 328.

⁴ H. CASMAN, *Notarieel familierecht*, Gent, Mys en Breesch, 1991, 130.

⁵ W. PINTENS, *Inleiding tot het familiaal vermogensrecht*, Leuven, Universitaire Pers, 2002, 299.

⁶ M. VAN QUICKENBORNE, *Voorwaardelijke verbintenissen*, Mechelen, Kluwer, 2006, 99.

⁷ H. DE PAGE, *Traité élémentaire de droit civil belge*, I, 1964, nr. 135; M. VAN QUICKENBORNE, *Voorwaardelijke verbintenissen*, Mechelen, Kluwer 2006, 99.

⁸ H. CASMAN, *Notarieel familierecht*, Gent, Mys en Breesch, 1991, 14.

⁹ M. COENE in C.S.W.-dossier nr. 4379 (nog te verschijnen).

ding van het stelsel.¹ Tijdens het huwelijk ondergaat de aard van het ingebrachte goed geen wijziging, zodat *en cours* de route niets wordt gewijzigd. Daarnaast zou men kunnen stellen dat de realisatie van de ontbindende voorwaarde het huwelijksstelsel zelf niet wijzigt. Door de werking van de voorwaarde wordt er niet overgegaan van bijvoorbeeld het wettelijk stelsel naar een stelsel van scheiding van goederen. Enkel de aard van het goed wordt gewijzigd. Ingevolge de vervulling van de voorwaarde betreft het geen gemeenschappelijk goed meer, maar wel een eigen goed. Deze voorwaardelijke wijziging van de aard van het goed is overigens *ab initio* of in de wijzigingsakte voorzien, zodat het statutair karakter van het huwelijksvermogensstelsel zich niet *a priori* tegen de voorwaardelijke inbreng verzet.²

2. Potestatieve voorwaarde

In een eerder verslag oordeelde het C.S.W. dat de inbreng onder ontbindende voorwaarde van echtscheiding of vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot strijdig is met het verbod te contracteren onder een potestatieve voorwaarde. Dit moet mijn inziens worden genuanceerd.

Gemengd potestatief karakter

Ten eerste zijn slechts zuivere potestatieve voorwaarden nietig (*cf. supra*). De echtscheiding heeft echter geen zuiver potestatief karakter, maar slechts een gemengd potestatief karakter, zodat op basis daarvan niet tot de ongeldigheid van deze clausule kan worden besloten. Een inbreng onder de ontbindende voorwaarde van het inleiden van de echtscheidingsvordering lijkt om die reden wel ongeldig.

Het wordt daarenboven algemeen aanvaard dat enkel de verbintenissen onder potestatief opschortende voorwaarde nietig zijn (*cf. supra*).³ De voorwaardelijke inbreng geschiedt onder ontbindende voorwaarde, zodat zij op deze grondslag niet kan worden geacht ongeldig te zijn. Enkel inzake schenkingen zijn ontbindende voorwaarden, voor zover de verwezenlijking van de voorwaarde wordt afhankelijk gemaakt van de loutere wil van de schenker, niet toegestaan, omdat zij niet verenigbaar zijn met het onherroepelijkheidsvereiste (art. 944 BW). Deze regel geldt echter niet voor het huwelijksvermogensrecht, zodat moet worden teruggevallen op de algemene regels van het contractenrecht.

Potestatief ontbindende voorwaarde

Hoewel in principe de potestatief ontbindende voorwaarde geen invloed heeft op de geldigheid van de voorwaardelijke inbreng, kan daarover geen sluitende zekerheid worden geboden.⁴ Niets verhindert immers dat artikel 1174 BW toch wordt toegepast op de potestatief ontbindende voorwaarde, zodat in elk geval afzonderlijk zal moeten worden onderzocht of deze modaliteit aan de rechtshandeling elk nut ontnemt. Inzake huwelijkscontracten kan van dit laatste echter geen sprake zijn. Immers, zolang het huwelijk duurt, blijft het goed tot het gemeenschappelijk vermogen behoren.⁵

3. Rechten van schuldeisers

Bij de vervulling van de voorwaarde verdwijnt het goed retroactief uit het gemeenschappelijk vermogen en wordt geacht nooit tot dat vermogen te hebben behoord. De rechtspositie van derden is daardoor bijzonder onzeker, zodat de vraag rijst of contracterende derden niet in hun belangen worden geschaad wegens deze terugwerkende kracht.

Schulden

Voor de gemeenschappelijke schulden is de vraag naar de mogelijke schending van de rechten van derde minder problematisch, omdat zij zowel het gemeenschappelijk als het eigen vermogen tot onderpand hebben. Verhuist een goed van het ene naar het andere vermogen, dan ondergaat deze schuldeiser geen nadeel. De situatie ligt anders voor de zgn. onvolkomen gemeenschappelijke schulden. Zij zijn slechts verhaalbaar op het gemeenschappelijk vermogen en op het vermogen van de echtgenoot-schuldenaar, zodat de schuldeiser geschaad wordt in zijn rechten indien het goed verhuist naar het vermogen van de niet-gehouden echtgenoot-inbrenger.

Onroerend goed

De rechten van derden worden mijn inziens niet gefnuikt door de voorwaardelijke inbreng. Betreft het een onroerend goed, dan wordt de juridische onzekerheid van derden geneutraliseerd door het simpele feit dat het voorwaardelijke karakter van de inbreng aan

¹ Y.-H. LELEU in C.S.W.-dossier nr. 4379 (nog te verschijnen).

² Zie ook het verslag van J. DE CONINCK in C.S.W.-dossier 4379 (nog te verschijnen).

³ H. DE PAGE, *Traité élémentaire de droit civil belge*, t. I, n° 155bis.

⁴ P.-A. FORIERS, "Propos sur la condition résolutoire purement potestative", in *Liber Amicorum Yvette Merchiers*, Brussel, die Keure, 2001, 119.

⁵ Y.-H. LELEU in C.S.W.-dossier nr. 4379 (nog te verschijnen).

Roerend goed

hen tegenwerpelijk is door de inschrijving in de hypothecaire registers. De derde kan in zulk geval worden geacht kennis te hebben van de voorwaardelijke inbreng en van de gevaren van de door hem gesloten verbintenis te kennen. Gaat het om roerende goederen, dan speelt de bescherming van artikel 2279 BW en geldt het bezit als titel.

Overigens stel ik mij hierbij de vraag of het verantwoord is om schuldeisers van gehuwden anders te gaan beschermen dan bijvoorbeeld de schuldeisers van een begiftigde. Worden goederen geschonken met een conventionele terugkeer overeenkomstig artikel 951 BW, dan wordt aan de schuldeisers van de begiftigden ook geen bijzondere bescherming geboden, althans voor zover de wettelijk voorgeschreven publiciteitsvoorschriften werden nageleefd.

Indien de onzekerheid in hoofde van contracterende derden van die aard zou zijn dat moet worden besloten tot de ongeldigheid van de voorwaardelijke inbreng, dan kan hieraan steeds worden tegemoet gekomen door in het huwelijkscontract te bepalen dat de vervulling van de ontbindende voorwaarde geschiedt met respect voor de rechten van derden.

4. Niet-retroactieve werkende voorwaarde als gulden middenweg?

De retroactiviteit wordt evenwel geacht niet essentieel te zijn voor een voorwaardelijke rechtshandeling.¹ Om de bestendigheid en het statutair karakter van het stelsel niet in het gedrang te brengen, evenals om de rechten van schuldeisers te vrijwaren zou een clausule kunnen worden opgenomen waarbij wordt gestipuleerd dat vervulling van de voorwaarde geen terugwerkende kracht heeft. De sedert de inbreng gestelde rechtshandelingen behouden in dat geval hun volle werking.

Fiscaal gezien is dit echter geen interessante oplossing, omdat de fiscus in dat geval gerechtigd blijft om successierechten respectievelijk registratierechten te heffen (*cf. infra*), zodat even goed kan worden geopteerd voor het recht van terugname (art. 1455 BW).

5. Het recht van terugname (art. 1455 BW)

Artikel 1455 BW bepaalt dat de echtgenoot die bepaalde goederen in het gemeenschappelijk vermogen heeft gebracht, bij de verdeling de nog *in natura* aanwezige goederen kan terugnemen, mits hij ze toerekent op zijn aandeel, naar hun waarde ten tijde van de inbreng.

Verschillende juridische gevolgen

Het recht van terugname van het ingebrachte goed verschilt in zijn juridische gevolgen van de voorwaardelijke inbreng. De terugneming heeft niet tot gevolg dat inbreng retroactief wordt ontbonden, met als gevolg dat er geen onverenigbaarheid met de hierboven uiteengezette principes kan zijn. De juridische gevolgen zijn weliswaar verschillend, maar dat betekent niet dat het recht van terugname niet aan de wensen van de inbrengende echtgenoot zou kunnen beantwoorden.

CASMAN stelde reeds dat het gewenste resultaat via een andere techniek kan worden bekomen. De echtgenoot die een goed inbrengt kan bedingen dat, indien het huwelijk wordt ontbonden door echtscheiding, de ingebrachte goederen naar hem/haar zullen terugkeren zonder aanrekening op zijn/haar kavel. Artikel 1455 BW is immers van aanvullend recht.² Op die manier kan de inbrengende echtgenoot burgerrechtelijk dus hetzelfde resultaat bereiken als bij een voorwaardelijke inbreng. Fiscaalrechtelijk is het recht van terugname evenwel nadeliger dan de voorwaardelijke inbreng.

6. Fiscale gevolgen

Registratierechten

Op de inbreng van een onroerend goed in het gemeenschappelijk vermogen zijn geen proportionele registratierechten verschuldigd, hoewel deze inbreng eigenlijk een overdracht van eigendom uitmaakt. Slechts het algemeen vast recht is verschuldigd³. De inbreng van roerende goederen maakt hoe dan ook slechts het algemeen vast recht opvorderbaar.

De inbreng onder ontbindende voorwaarde heeft als gevolg dat bij de vervulling van de voorwaarde, de inbrengende echtgenoot geen registratierechten verschuldigd is op de "terugname" van het door hem/haar ingebrachte goed, noch successierechten bij vooroverlijden van de andere echtgenoot.⁴ Om dit beoogde doel te bereiken is wel vereist dat niet

¹ M. VAN QUICKENBORNE, *Voorwaardelijke verbintenissen*, Mechelen, Kluwer, 2006, 167 e.v.

² H. CASMAN, *Notarieel familierecht*, Gent, Mys en Breesch, 1991, 46-47.

³ Besl. 20 juni 1977, *Rec. gén. enr. not.*, nr. 22.204.

⁴ Besl. 25 januari 2005, *Rep. RJ*, R19/03-14, www.fisconet.be.

wordt afgeweken van de retroactiviteit die de voorwaarde met zich meebrengt. In tegenovergesteld geval zal de fiscus alsnog gerechtigd zijn om registratierechten te heffen.¹

Het terugnamerecht is een loutere verdelingsregel. Omdat het om een verdeling gaat, worden de fiscale regels van de verdeling gevolgd en zal op de terugnemering het verdelingsrecht van 1% geheven worden, althans wanneer het onroerende goederen betreft. De goederen worden immers overgebracht van het gemeenschappelijk vermogen naar het eigen vermogen van de inbrengende echtgenoot.

CONCLUSIE

Het moge duidelijk zijn dat het debat omtrent de geldigheid van de inbreng onder de ontbindende voorwaarde van echtscheiding of vooroverlijden van de niet-inbrengende echtgenoot nog niet beëindigd is. Voornamelijk de verzoenbaarheid met het statutair karakter en de bestendigheid van het huwelijksvermogensstelsel is problematisch. Het lijkt mij dan ook in de huidige stand van zaken niet aangewezen om een goed voorwaardelijk in te brengen. Men kan beter bepalen dat ingeval van ontbinding het goed wordt teruggenomen zonder aanrekening op de waarde van de kavel. Het nadeel van de opvorderbaarheid van het verdelingsrecht weegt mijn inziens niet op tegen de eventuele nietigheid van een voorwaardelijke inbreng.

Bart VERDICKT

TIBERGHIEN ADVOCATEN

Assistent Instituut voor Familiaal Vermogensrecht K.U.Leuven

Brussel herschrijft reglementering op bodemsanering

Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft sinds 13 januari 2005 een eigen reglementering op het beheer van verontreinigde bodems. Die werd uitgeschreven in de ordonnantie van 13 mei 2004. Maar bij de toepassing stuitten de Brusselaars op moeilijkheden: vage definities, onduidelijke verplichtingen en hoge kosten. Een gloednieuwe “ordonnantie betreffende het beheer en de sanering van verontreinigde bodems” moet daarop een antwoord bieden.

Duidelijker definities

De nieuwe ordonnantie² bevat een lijst met 31 definities. Opvallend is de nieuwe omschrijving van het begrip “bodemverontreiniging”. Die is een stuk strenger dan nu het geval is. Een bodemverontreiniging is voortaan: “elke bodemaantasting die rechtstreeks of onrechtstreeks *schadelijk is of schadelijk kan zijn* voor de volksgezondheid of de ecologische, chemische of kwantitatieve toestand of het ecologische potentieel van de bodem en de watermassa’s, doordat er rechtstreeks of onrechtstreeks stoffen, preparaten, organismen of micro-organismen zijn aangebracht aan de oppervlakte of zijn binnengedrongen in de bodem”.

Het gewest geeft ook een omschrijving van enkele nieuwe begrippen, zoals het risicobeheersontwerp, het gedetailleerd onderzoek, de interventienormen (waarboven een behandeling van de verontreiniging vereist is), de saneringsnormen (waarboven er moet gesaneerd worden, risicobeheersmaatregelen volstaan niet), en de risicowaarde.

De ordonnantie maakt een onderscheid tussen drie types van verontreiniging: de eenmalige verontreiniging, de gemengde verontreiniging en de weesverontreiniging. Een eenmalige verontreiniging is een afzonderlijk identificeerbare verontreiniging die veroorzaakt werd door een exploitant of een houder van een zakelijk recht op het terrein. Bijvoorbeeld: de lekkende mazouttank van de eigenaar. Een gemengde verontreiniging is een niet-afzonderlijk identificeerbare verontreiniging die gedeeltelijk veroorzaakt werd door een exploitant of een houder van een zakelijk recht. Bijvoorbeeld: een verontreiniging met koolwaterstoffen door de opeenvolgende uitbaters van een benzinestation. Bij een weesverontreiniging kan er geen duidelijke link gelegd worden naar een bepaalde

3 types verontreiniging

¹ J. VERSTRAETE in C.S.W.-dossier nr. 4379 (nog te verschijnen).

² Ordonnantie 5 maart 2009 betreffende het beheer en de sanering van verontreinigde bodems, BS 10 maart 2009 (ed. 1).